

OPERA SPLITSKA PREMIJERA DVA DESETLJEĆA ČEKANA GOUNODOVA DJELA

Puna usta Fausta

Izvedbu obilježavaju inovativna režija Krešimira Dolenčića, snažan glazbeni zamah redatelja Repušića uz gromoglasan zbor, pouzdan i podatan orkestar te glasovi Tomislava Mužeka i Valentine Fijačko

PIŠE
DAVOR SCHOPF

Opera "Faust" Charlesa Gounoda zahvalan je predložak za prikazivanje sveprisutnih sila zla što vladaju svijetom i manipuliraju ljudima. Novo uprizorenje redatelja Krešimira Dolenčića u Hrvatskome narodnom kazalištu u Splitu odmiče se od takva trenda njezina sagledavanja. Okreće se individualnim, unutarnjim motivima svakog pojedinca kojima gradi svoju sreću ili nesreću.

Srednjovjekovnog doktora Fausta ovdje naslućujemo kao promašena bonvivana koji nakon isprazne utrke za užicima, u drugoj prilici što mu je pruža Mefisto, u ljubavi prema Margareti i njezinoj tragediji, iskazuje ljudskost i suosjećaj.

Margareti nije potreban nadnaravni demon za zlo što ju je snašlo jer se takva nesreća može dogoditi bilo kojoj mladoj ženi. Ona nije zaslijepljena stvarnim blagom i nakitom, nego bogatstvom kao simbolom snage i moći. Mefisto je, pak, šarmantan, privlačan za društvo i s lakoćom ostvaruje sve što poželi.

Završna himna smiraja u duhovnim obzorima, kao univerzalna poruka, dolazi iz

Tomislav Mužek i Valentina Fijačko bili su na visini pjevačkog zadatka

MATKO BILJAK / SD

drugog prostora. Zbor je pjeva s balkona gledališta. Gounodova opera ne iznosi filozofsku bit Goetheove drame o sukobu nebeskog, ljudskog i demonskog. Medij romantično-sentimentalne opere to tek skicira. Krešimir Dolenčić u skladu s tim ponešto od svega nalazi u svakom liku pojedinačno.

Glasan bas

Snažan glazbeni zamah dao je dirigent Ivan Repušić. Gromoglasan zbor (zborovođa Ana Šabašev) te pouzdan i podatan orkestar čvrsta su okosnica izvedbe u impresivnim skupnim prizorima. Solistička podjela u znaku je lirskog ljubavnog para Fausta i Margarete. Oboje pjevača, tenor Tomislav Mužek i sopranistica Valentina Fijačko, do-

bilo je uloge po pravoj mjeri da u njih unesu toplinu interpretacije. Mužekov Faust proživljen je i potresan, mudar i profinjen u vođenju pjevačkih linija. Valentina Fijačko dobro se nosila s koloraturnim pasažama arije o nakitu i suvereno ostvarila težak finale opere.

Šteta je što je bariton Kiril Manolov suviše gromoglasno forsirao lirsku Valentinovu dionicu za što nema nikakve potrebe. I bas Ondrej Mraz bio je dosta glasan, iako je to više u skladu s Mefistovim likom i njegovom scenskom dominacijom što je kreativno ostvario. Zapaženi su i tumači manjih uloga – Božo Župić kao Wagner, Žana Marendić-Bučević kao Marta i Terezija Kusanović kao Margaretin anđeo Siebel.

Zastarjela pozornica

U novu predstavu splitske Opere uloženo je mnogo mašte u scenskoj igri cijelog ansambla i u izgledu predstave, u suradnji scenografkinje Dinke Jeričević, kostimografkinje Ane Savić – ocan (osim loših Margaretinih kostima!) i oblikovatelja svjetla i projekcija Denija Šesnića. Jasno se osjeća kako tehnološka zastarjelost pozornica naših nacionalnih kazališta (svih, ne samo splitskog), čije su jedine mogućnosti rotacija i dva mala propadališta, postaje kočnica kreativnosti scenskih autora.

Bez 'Valpurgine noći'

Prvi put je u Hrvatskoj "Faust" izveden bez baletnog prizora Valpurgina noć. I nije taj balet nimalo nedostajao, a koreografkinja Snježana Abramović-Milković dobro se iskazala u valceru u drugom činu, u kombinaciji "slow motiona" ansambla i kovtliaca jednog plesnog para.